

Pintér Illangó
A remény csillaga és
a magány árnyéka

2024. © Pintér Illangó
ISBN 978-615-01-9970-2

**A magyar könyv is
magyar termék**
mozgalom

alapítva 2023

Alapítók: Sky S.T. író és HELMA kiadó

1. fejezet A két család

Egy kis falu nyújtózott el a nagy, meredek oldalú, jellegzetes formájú hegyek ölelésében egy hosszú völgyben: Szarvaskő. Nem volt túl nagy, de annál szebb és hangulatosabb. Gyönyörű látványt nyújtottak a vegyes erdők júliusban. Még üdezőldben pompázott a táj, de már mélyültek a színek a tavaszi ragyogáshoz képest. A faluban néhány almafa pirosodó gyümölcscsel dicsekedett. Az egyik kis utcácskában 17 ház sorakozott. A tizenötödik hajlék volt a legszebb. A kerítésnél mindig nyílt valami, tulipán, rózsza, nőszirom vagy épp trombitavirág. A ház narancssárgás-vöröses homlokzatán apró kereszt díszelgett. Itt lakott a Halasi család, apa, anya és két gyermekük.

Bentebb lépve a kaputól, pitypangokkal teleszórt gyep fogadott. Kissé fentebb pár tyúk kapirgált. Még magasabban a dombon, ahol az udvar terpeszkedett, apró konyhakert volt található. A terület legtetetjén újabb virágoskert kapott helyet és gyümölcsfák meredeztek az ég felé. A kertben említésre méltó volt még a kispajta. Szerszámok, illetve a baromfik részére takarmányos zsákok és szalma kaptak benne helyet. Itt játszottak most a gyerekek. Ugráltak, mászkáltak a kis kockabálákon.

- Szalmapajta, szalmapajta, pillanat és elkaplak! - dalolta a hatéves Karcsi.

- Héj, nézz csak ide! - kiáltotta a kilencéves Mariska egy bálák közti kis zugba bekukucskálva. - Nézz, mit találtam!

A kisiú hanyatt- homlok rohant oda.

- Kiscicák! - süvöltötte.

- Psszt! Csendesebben! Megijednek! - intette nővére.

- Ki lehet az anyukájuk? - kérdezte már visszafogottabban Karcsi.
- Ott bentebb ül Cirmi, a cicánk, látod? - mutatta Mariska.
- Tényleg! Nevezük el a kicsiket! Tudom is, hogy hívják ezt a foltosat! Folti!
- Ez a csíkos pedig legyen, mivel az anyukájuk Cirmi...Cili!
- Ez a fekete meg Szén, hogy hozzáilljen a szomszéd Kormoshoz.
- A kis barna színéhez híven kapja a Gesztenye nevet!
- Mutassuk meg őket anyunak! - csacsogtak a gyerekek.
- Beszaladtak a házba, ahol anya éppen ínycsiklandó illatú húslevest főzött.
- Anya, anyaaaa! - kórusoztak. -Megtarthatjuk őket, ugye? Légyszí, légyszíí!
- Nono! Azt se tudom, miről van szó! Ne olyan hevesen! - értetlenkedett anya. -Nyugi!
- De anya! Cirminek négy édi- bédi kiscicája született! Megtarthatjuk őket? - magyarázott egy fokkal nyugodtabban Mariska.
- Megbeszéljük apával is. Amíg szopiznak, mindenképpen maradhatnak - bölintott rá anya.

- Megnézed? - vágott közbe türelmetlenül Karcsi.
- Hát, persze! - mosolygott, miközben megtörölte a kezét.
Kiblattogtak a kis kamrába és anyának támadt egy ötlete.

Ha az erdőre pillantunk, nem tűnik fel semmi különös, de jobban vizslatva megláthatunk egy tanyát, hatalmas fák takarásában. Ennek az épületnek közvetlen közelében egy nagy tölgy állt, de az egész rengeteg is tölgyes volt. A tanyaépület meszelt kőházként mutatkozott. Körülötte kis körben fű, majd zöldses és gyümölcsös terület el. Itt, ezen a farmon lakott a Fazekas család egyetlen gyermekével. Prepperkedő, azaz a jelenlegi vilárendszer összeomlására készülő, csoportvezetőként az apa ezermester gazda lett, az anya konyhatündér és javasasszony. A férfi kiválóan értett az állattartáshoz, a vadászathoz, emellett a kereskedéshez is. A gazdaság anyagi hátterét vállalkozásának eladott adóvevői fedezték. 11 éves fiuk, Dezső, pedig valóságos fafaragóművész és íjász volt.

A borszönybeli tanya az állatokra tekintve állatkertnek is beillett volna. Három kunfakó paripa, egy borzderes tehenénke és pár kecske legelt a réteken. Egy vietnámi disznó makkot evett hangosan csámcsogva. Tyúkok, nagy taréjú pulykák kapirgáltak, és kacsák, libák serege úszkált a kis tóban vagy éppen mellette. Apró kifutójukban nyulak ugráltak.

A házikón kívül volt itt még egy épület, ebben az állateledelket, szerszámokat, a traktort és terepjárót tárolták.

A fiú saját faragású csúzlijával kezében mászott fel éppen a már említett óriási tölgyfára. Kúszott jó magasra, nesztelenül. Mikor már eléggé feljutott, elhelyezkedett.

A „mászóka” legtetején egy gyönyörű szajkó csicsergett. Nadrágja zsebéből kivette az előre oda készített kavicsot. Halkan megfeszítette a húrt és lőtt.

Találat! A madár élettelenül hullott a földre. A fiú elégedetten elmosolyodott. Lecsusszant a fáról. Oda, ahol két kutyájuk, Ziró, a németjuhász és Zeró, a bernáthegeyi, épp DEZSŐ zsákmányán veszekedett.

- Takarodó! - kiáltotta. - Enyém!

Gyakorlott mozdulattal levágta, a madár fejét. Szép tollait félrerakta fejdísz készítésére, a pehelytollakat pedig anyjának párnatömésre. Kibelezte az állatot. Amikor a megtisztítással készen lett, tüzet gyújtott. A húst feltűzte egy nyársbotra és két villás ágon keresztbe fektette. A tűz élénken nyaldosta narancssárga nyalábjaival a pirulnikezdő szárnyast.

Eközben édesanyja a konyhában kenyeret dagasztott. Bekiáltott hozzá.

- Anya, éppen tüzet őrök, mert szajkót lőttem, ha készen vagy, szedj nekem kerek repkényt és tormát!

- Rendben, pillanat és készen leszek.

A tűzvigyázás alatt Dezsőnek volt rá ideje, hogy a mellettük fekvő zöldségesből gyűjtsön paprikát, paradicsomot, hagymát, répát: ezek jóval közelebb voltak, mint a vadnövények. Mindent gusztusosan feldarabolt, majd amikor megsült a hús, egy tálcára rakta és szépen elrendezte.

Anyukája is végzett a kerek, ropogós, illatozó kenyérral. A nagy, házmelletti faasztalra kerültek ki az ínycsiklandó étek.

Eközben az apa is készen lett dolgával. Hárman együtt ültek asztalhoz vacsorázni a meleg nyári estén.

Mariska apja fél ötkor hazaért a munkából. Bolti eladó volt. Otthon egy doboz várta. Piros, nagy, nyomtatott betűkkel azt írták rá: „APA LÉCCI!”

A megszólított csodálkozó arcát látva, a leány elmosolyodott. Öccse meg hangosan nevetni kezdett.

- Hüm- hüm, mi lehet ez? - szállt be a játékba az apuka.

- Nyisd ki! - türelmetlenkedett Karcsi.

A doboz ekkor magától kinyílt. Előlépett belőle egy kiscica, mint valami porondra készülő cirkuszi művész.

Követte három testvére. Eddig még halovány mosoly ült a család fő arcán, ami most lefagyott. Kérdőn nézett anyára.

- Vedd ölbe őket! - biztatta felesége.

Ahogy felvette az egyik cicát, keze megakadt egy rákötött cetlin. Hangosan olvasta:

- „Hagy maradjak itt!” - mégsem következett automatikus válasz. Tekintete a következő kiscicára kúszott. Nagy sóhajtással vette tudomásul, azon is díszleg egy felirat és a következőn, meg az azutánin is.

- „Szobatiszta leszek!” „Sok egeret fogok!” „Ha Isten idetett, miért küldenél el?” - olvasta sorban. Szegényt sarokba szorították. A kemény kőszív megolvadt.

- Na, jó! - adta meg magát - De jövőre nincs több új cica.

A gyerekek a kismacskákat majdnem eltaposva ugrottak nyakába.

- Kösziii!!!

2. fejezet A rémhír

Egy napon Mariska apukája, Sándor szokatlanul ráncos arccal tért haza a munkából. Vonásain látszott, hogy többről van szó, mint egy átlagos napi bosszúság. A gyerekeket is némileg türelmetlenül hessegette el maga körül és anyával akart beszélni. A kicsiket kiküldte rollerezni. Karcsi rosszállóan kérdezte Mariskát:

- Miért ilyen az apa?
- Nem tudom, majd kiderül - vont vállat nővére.

Eközben anyukájuk, Petra és Sándor elkezdett beszélgetni a vajszínű tapétájú, tágas, napfényes és immár csendes nappaliban.

- Mi a baj, drágám, olyan feldúltnak látszol? - ölelte meg felesége Sándort.
- Ma nem hoztam jó híreket.
- Hadd halljam, ki vele! Ami nem öl meg az, megerősít - biztatta Petra.
- Épp ez az, hogy talán megöl - morgott a férfi. Felesége döbbenten nézett rá.
- Ennyire komoly ez az ügy?
- Kitört a háború!

Rövid csend után a nő elővakodott a kérdéssel:

- Annyi pletykát hoztál már haza a boltból, biztos igaz ez? Ilyen váratlanul? És milyen háború?
- Igen, igaz. Nem akartalak fölöslegesen ijesztgetni holmi szóbeszéddel, ezért utánanéztem. Tv, rádió, internet - mind tele a hírral. Holnapra az újságok is le fogják hozni. Oroszország elfoglalta egész Ukrajnát és nem elégedett meg ennyivel, hadüzenet nélkül orvtámadást indított Magyarország ellen. Betörték a határnál. Nyíregyházát ellepték a tankok és a határtól odáig minden településen is hadiszállást nyitottak az oroszok. Géppuskás katonák masíroznak a falvakban. Ráadásul Nyíregyháza városházát

repülő bombatalálat érte. Mindez ma hajnaltól zajlik. A Magyar Állam a hivatásos katonai egységeit már mozgósítja, érkezőben vannak a csapatok Nyíregyháza környékére. A híradók szerint a civil lakosság sorozásáról holnap délutánra várhatók az első utasítások – tört ki az apából.

Csend lett. A nő kereste a szavakat.

- Hozzuk Isten elé az ügyet – kezdte halkán.

Villámcsapás volt számára a hír, eleinte azt hitte, valami munkahelyi vád nyomasztja férjét.

- Rendben... Én úgy el voltam foglalva az emberi oldallal, hogy Istenre nem is gondoltam – vallotta be. – Urunk, te igazgatód a világot, az embert, mindenkit. Azt is tudod, miért van ez a háború. Tudjuk, szereteted nem fogy el – hajtotta meg fejét imádkozni.

- És nem feledkezel el rólunk – tette hozzá az asszony.

- Ámen – mondták egyszerre.

- Bejöhetünk már? – dugták be fejüket a gyerekek az ajtón.

- Igen.

Ahogy beléptek, látták, hogy apa gondterhessége áterjedt anyára is. Ez nagyon szokatlan volt.

- Gyerekek, anyának már elmondtam. Most ti jöttök. Háború tört ki.

- Katona leszel? Hős vitéz? – lelkesedett a kis Karcsi.

Mariska már többet értett a mondottakból.

- Meg fognak ölni minket? Vagy börtönbe visznek? Ki a támadó?

- Nem leszek katona. Hős vitéz a mesékben van. A valóságban gyilkosnak nevezik. Jézus embere nem öli meg felebarátját – felelt az apa.

- Nem tudjuk mi lesz és hogyan lesz. Máshogy, mint eddig volt – tette hozzá az anya.

- Akkor bújosni fogunk? Vagy rejtegetjük apát a szénapajtában a kiscicák helyén? – kérdezte a lány.

Karcsi nevetgélni kezdett az ötlet hallatán. Apa amint összegömbölyödve dorombol!

- Gyertek, úgyis a szokott esti áhítat időpontja van. Keressünk választ kézikönyvünkben, a Bibliában! - zárta rövidre a beszélgetést a családfő.

Kinyitotta a vaskos könyvet. Hangosan olvasta onnan, ahol kinyílt.

- „Kelj fel, vedd a gyermeket és anyját, menekülj” - sokatmondóan nézett Petrára és közben tette hozzá az igehelyet: - Máté 2. fejezet 13. igevers.

- Miii? - értetlenkedett Karcsi. Elképzelte, hogy apa felveszi anyát a hátára és valamelyik gyereket, de melyiket? - Anya mellett engem fogsz vinni vagy a Marist? Elég erős leszel hozzá?

- Jöttök a lábatokon mindhárman! - mosolyodott el apa. - Ez a szakasz eredetileg Józsefet szólítja fel, hogy a baba Jézust és anyukáját, Máriát menekítse Egyiptomba Heródes király féltékenységére elől.

- Tessék? Engem is összekavarsz! - szólt bele Mariska. - Egyiptomba megyünk? Pálmafákhoz, majmocskákhöz és piramisokhoz? Nyaralunk? Olyan messze?

Az anya nagyon csendesen nézett maga elé. Apa mélyet sóhajtott, nem lesz ez egyszerű dolog két kisgyerekekkel.

- Nem. Ez egy jelképes utasítás Istentől. Nem Egyiptom és nem vislek ölben. Azt jelenti, el kell hagynunk a lakhelyünket és menekülnünk kell a háború fenyegette övezetből, el valahová, biztonságos helyre.

- Aha - mondta a nagyobbik gyermek. - Akkor indulunk ma éjjel, mint Jézusék?

- Nem. Holnap hajnalban az első vonattal. Gyalog nem jutnánk messzire. Autóval nehezebben jutunk át a határon - előzte meg a következő kérdéseket az apa.

- Átmehetünk elköszönni Bencétől és Lilitől? - kérdezte Karcsi a barátaikra utalva.

- Dehogysis! Nem tudhatja senki, hogy elindulunk. Nekem hadba kellene állnom, feltehetően szökevénynek fogok számítani.

- Most menjetek aludni, korán fogunk kelni - szólalt meg az anya.

Miután lefektette a gyerekeket, Petra tanácstalanul nézett Sándorra.

- Mit is vigyünk? Mit pakoljak? Mennyi időre? Hova megyünk?

- Hát...váltóruha, napi élelem. Majd alakul. Induljunk Ausztria felé, az van legmesszebb a hadtértől.

- De az a leghosszabb út is keresztbe Magyarországon. Nem leszel túl feltűnő? Budapesten át férfiként?

- Igazad van... - gondolkodott Sándor. - Mi volna, ha Szlovákián át közelítenénk meg Ausztriát? Mondjuk, Balassagyarmatnál átmegyünk a szlovák oldalra. Váctól Szob felé túl forgalmas lesz, tőlünk egyenesen északra inkább fognak keresni, az túl közeli a lakcímünkhöz. Aztán, amíg nincs ott is hadi állapot, meg is állhatunk Szlovákiában.

- Rendben, ez jónak tűnik - sóhajtott felesége és nekiálltak összecsomagolni az éj leple alatt.

Egy másik magyar tájékon Dezső apja, Zsolt a közös családi vacsoránál szintén bejelentette a nagy hírt. Azt is hozzátette, hogy éjfélkor útnak is indulnak, ahogy azt előzőleg megtervezték háború kategóriás A- tervként.

- Mit viszünk? - kérdezte a gyerek már vagy ezredszerre, akit a terv részleteibe a felnőttek nem vontak be. - A lovakon megyünk, de visszük a kecskéket is? Mi lesz a hátrahagyott állatainkkal, vagy mind eltereljük?

- Napi vándorláshoz elegendő élelmet, hátizsákot és csak lovat - felelte az anyja.

- A többi állatot szabadon engedjük, nehogy éhen haljanak. A kutyák jönnek az első pontig - egészítette ki az apja.

- És mi lesz az első támaszponton? Ott elkergetjük őket?

- Azt majd ott meglátod. Kicsi vagy a titoktartáshoz. Nehogy kikotyogj bármit, ha elfognak, ezért nem árulhatom el - felelte

szintúgy ezredszerre, fogyó türelemmel Zsolt.

Dezső durcásan összefonta karját.

- Ne nézzél úgy ránk, nem vagy felnőtt! - szólt rá anyja, Hanna.

- Hagyjál! - mormogta a fiú és tovább evett. De hamar visszatért az életkedve. - Izgalmas lesz ez a kaland! - tette hozzá szinte ujjongva pár falat után. A szülei erre felszisszentek.

- És veszélyes! Sokkal veszélyesebb, mint gondolnád - dűnnyögte szigorúan a ház asszonya.

- Ne légy túl merész, a meggondolatlanság akár az életed is kérheti - figyelmeztette a családfő is gondterhelt ráncokkal az arcán.

- Jól van, na - fintorgott a fiú kamaszos hanyagsággal. - De én akkor is bátor és ügyes vagyok. Számtalanszor tapasztaltam már, a többi gyerek- milyen béna. Emlékeztek? A múltkori íjászversenyen még az eltört nyílvesszőt sem tudták újrafaragni maguknak!

- Ez igaz. De egy háború akkor is komoly dolog. Ott nem gyerekek vannak ellened, hanem képzett katonák és a saját államod, ha hadiszökevény a családod. Most együnk, aludnunk is kell még az út előtt! - vágta el a beszélgetés fonálát Zsolt.

3. fejezet

Úton, út félen

Reggel, vagyis inkább az éj leple alatt, pontban 00:00-kor megszólalt az ébresztő.

- Mi ez?! Álmodom, miért csörög ez az izé? - fortyogott Dezső félálomban, de ahogy felébredt a tudata is, kiugrott az ágyból.

- Hurrá, indulunk! - kiáltotta, mintha csak egy nyári táborról lenne szó. Éppen azt álmodta az előbb, hogy rájuk találtak a katonák, de ő hősként megmenti a családot.

- Ne ilyen örömmel! ME- NE- KÜ- LÜNK! - lépett be apja a szobában és szótagolta nyomatékkal mondandóját.

- Felkantározom a lovakat - mondta visszafogottabban a fiú.

- Nem, előbb eszel egy müzliszeletet és két kocka csokit.

- Nem vagyok éhes, éjszaka van.

- Tedd, amit mondok! Értetted?! - szólt rá most már mérgesen az apja.

- Máskor te mondd, hogy akkor egyél, ha éhes vagy - felelt Dezső az orra alatt mormogva, de nekilátott elfogyasztani az ételmet.

- Fiam, vedd már észre, hogy most vészeset van! - morgolódt a szobába belépő anyja, akinek éles fülét nem kerülte el a halk beszólás sem.

Zseblámpafénynél kantározták fel a lovakat és vettek fájó búcsút szeretett állatkáiktól kitarva karámjaik, óljai ajtaját. Ekkor kezdte Dezső is megérteni, hogy nem játszanak, hanem ez egy éles helyzet.

Elindultak egy erdei úton kísérteties bagolyhuhogás közepette. A kutyák csörtetésére a fiú többször összerezzen, habár szokva volt az éji természethez és tudta, most még nem lehetnek rájuk ellenségek a bozótban. Más volt most lovagolni, mint pár napja, amikor utoljára ült fel paripájára. Lekattintották fejlámpáikat, amikor kiértek a saját területükről. Szemük lassan hozzászokott a sötétnek. Ki tudták venni a

félhold gyenge fényében a fák és cserjék körvonalait. A földút ezüstös csíkként kacskaringózott előttük.

Zsolt menetközben elővette a rádió-adóvevőt, hogy értesítse bárkájuk tagjait elindulásukról. A prepper családok, akik egymáshoz közel laktak és együtt készültek a különféle katasztrófa helyzetek forgatókönyvével, bárkának nevezték azokat a helyeket, amiket előkészítettek csoportos túlélési bázisként. A nevet Noé történetéből vették, aki bárka nevezetű hajóban élte túl az özönvizet családtagjaival és a föld állatfajaival.

Fazekasék a bárkájuknak hangadói voltak. Még öt másik család tartozott hozzájuk. Ha minden tervszerint halad, eggyel a Duna parton fognak találkozni, három a Cserhátból fog jönni és még egy a Börzsönyből fog csatlakozni.

Hamarosan kiértek a földútról a nappal is kisforgalmú, most teljesen elhagyatott betonútra, ott folytatták vándorlásukat. A Dunához egy fárasztó, aprólékos figyelemmel teli óra után érkeztek, Zerő és Ziró nyelve is már lógott a sok éji futkározástól. Amikor útjuk a Dunakanyar mentén végigfutó főutat keresztezte, éppen nem jött autó ezen a korahajnali órán, így könnyedén átvághattak a szemközti oldalon folytatódó ösvényre, mely közvetlenül a csillogó vizű folyó mellett vezetett. A méltóságteljesen folydogáló víz tükörként verte vissza a csillagok szikrázását. Mire odaértek a megbeszélt átkelőhelyre, a másik család már várta őket: András és Anita ikreikkel, a két Gabival, azaz Gáborral és Gabriellával, szintén mind lóháton.

- Ugye milyen izgi? - vágatott oda Dezső Gáborhoz. Egymás mellé érve összecsapták tenyerüket egymással üdvözlésképpen. A Dezsőtől két évvel idősebb Gábor sokkal vaskosabbra és egy fejjel magasabbra nőtt a másik fiútól. Gabriella hosszú hajjal és kecsesebb testalkattal testvére hasonmása volt.

Miután üdvözölték ők is egymást, a felnőttek így szóltak a fiataloknak:

- Kössétek fel a fejetekre a ruháitokat, nehogy vizesek legyenek! - mindenki már fürdőruhát öltött még otthon felsőruházata alá.
- Feladat elvégezve! - közölte máris tisztelegve a három gyerek.
- Indulhatunk! - adta ki az utasítást András.

Gyülekezőhelyük éppen szembenállt a Kisoroszi Szigetcsúccsal. Elsőkörben odáig akarták átúsztatni a lovakat, majd onnan jött a nagyobb átkelés majdnem a túlsó partig, de előtte még keresztezték a sziklás partú Regenye Álomszigetet. Kissé aggódtak, hogy a kutyák hogyan fogják bírni az átúszást, ezért tették bele ezeket a megszakító állomásokat a tervbe, illetve ezen a részen voltak kellőképpen elhagyatott ártéri erdők és homokos partszakaszok a folyó mentén.

Meghatározott rend szerint álltak sorba és lassan léptettek bele a sötét, hideg vízbe. A lovak egyenként csúsztak